

Yanına gidip elini tuttuğumda ölmüştü: Öleceğini anladıklarında tahliye ettiler

YA ZI Nurten Ateş
Eşi

Önder Ateş, devlet okulunda İngilizce Öğretmeniydi. 15 Temmuz'la KHK ile ihraç edildi. Tanık ifadeleriyle dinî sohbet yaptığı ve bir sendikada başkanlık yaptığı için cezaevine atıldı.

İlk tutuklandığında 28 gün zaruri ihtiyacını bile karşılayacağı bir imkan yoktu. Samsun T Tipi Cezaevi'ne nakli yapıldıktan sonra burada koşuş arkadaşlarıyla koronaya yakalandılar. Durumu çok ciddiye. Cezaevinde ihmaller sonucu hastalanmış, hastalığı hızla ilerlemişti.

İhmaller bununla bitmedi. Yoğun bakıma alınması gerekirken, alınmadı. Tahliye edilmedi. Biz ailesine bilgi verilmedi. Tüm bu zulümlerin sonucu, geride kendine hasret eşini ve üç evladını bırakarak Rahmet-i Rahman'a kavuştu.

Ondan sonra hayat nerdeyse yaşanmaz bir hâl aldı. Kurulacak bir hayal, gidilecek bir yol, beklenecek bir şey kalmamış olsa da, "İmanınız varsa dayanacaksınız" sözü bizi hep ayakta tutuyor. Kader ilk olarak 1 Aralık 2016'da evlerimizi ayırdı.

ÇÖLÜN ORTASINDAKİ EVLADIYLA KALAN HZ. HACER VALİDEMİZ GİBİ HİSETTİM

5, 9 ve 15 yaşlarında 3 yavrumla kalmıştım ve eşim olmadan nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

Meğer bu, dev musibete birer küçük alıştırmaymış ve ben de bu alıştırmalar silsilesinin ilkinin yaşaymışım. Telefonda sesini duymak, görmek 50 gün sonra nasip oldu.

Allah'ım ne bayramdı!.. Sonra ayrılımlar, sonra kavuşmalar derken, çoğu diken üstünde bazen de özgürmüş gibi yaşadığımız tam 4,5 yılımız geçti böyle. Eşimin 1+1 evi bize saray-

lardan daha geniş geliyordu, onunlayken geçen günler adeta cennetin fragmanı gibiydi.

Artık bizim için gitmekten başka yol kalmamıştı. 2020 yazında karar verdik. Hazırlıklar bitmiş, yola çıkmayı bekliyorduk ki gelen korkunç telefon ile sarsıldık: 'Eşiniz tutuklandı!' 28 gün süren hücre, jet hızıyla verilen 9 yıllık ceza. Hiç açık görüş yapamamak ve nice zorluklar...

Bir telefonu, bir mektubu bizi ayakta tutuyordu. Ertesi gün telefon görüşü var diye heyecanlandığımız akşam, kovid haberini aldık ve bir daha sesini duymak, onu görmek mümkün

olmadı. 20 gün boyunca ona ve bize yaşatılan hastane eziyetinden sonra, öleceğini anladıklarında görmeme izin verdiler. Yanına gidip elini tuttuğum anda ölmüş olduğunu anlamıştım. Belki de saatler önce ölmüştü bilmiyorum. Buz gibi ve cansız bir eldi tuttuğum. Yanından çıktuktan sonra eşiniz tahliye oldu deyip eşyalarımı verdiler.

EŞİM ÖLDÜKTEN SONRA GELİN ALIN DEDİLER

Ardından da öldü, gelin alın dediler. Tanıştığımızda ona "umut kuşum" demiştim. Mutlu, umutlu günler ne güzeldi onunla.

Sonra yollar sarpa sardı ve "garip kuşum"

olmuştu benim. En sonunda "mazlum kuş" olarak tek başına bir hastane odasında ahirete uçmuştu. Rabbiyle irtibatı imrenilesi, her koşulda yapması gerekenlere odaklı, yolunun delisi, sınıfta efsane hoca, mutfakta süper şef, sohbeti doyumsuz, varlığı huzur, yokluğu tarifsiz bir **yiğit** geçti bu dünyadan, kendisi gülerken gidişiyse yüzlerce ağlatan...

Vefatından yaklaşık 90 gün önce bir sabah, coşkuyla gördüğü rüyayı anlatmış: "Mübarek bir zat geldi ve 103 gün sonra tahliye olacaksınız dedi. İnşallah yakında hepimiz çıkacağız.."

Belli ki ölümü ona dünya zindanından çıkış olarak gösterilmişti.

Sonrasında fark ettiğimiz mezar yer (oda no) numarasının 103 olması ise bu müjdeyi pekiştiren tevafuk oldu.

Medrese-i Yusufiye'ye girdikten sonra "meğer dışarda suni teneffüs yapıyormuşuz, imanı böyle duymanın tadı hiçbir şeyde yok" diyor, bol ibadetle geçirdiğine şahit olduğumuz gayb yıllarına bile pişman olup tevbe ediyordu.

Cezaevinden gönderdiği mektubuyla bitireyim: "Bu sabah bahçede volta atarken kalbime şöyle bir şey geldi. Hani benim mahkeme ışık hızında olup bitti ya! Sanki Rabbim, bana "Önder" işine gücüne bak, bırak savunmayı mahkemeyi. Beni an, Beni anla, Beni bul, Beni bil, başka şeyleri bana bırak dedi sanki. Çok şükür tam konsantre manevi hayatıma yöneldim. İlerlemem için bütün engelleri kaldırdı sanki. Şeksiz şüphesiz engelsiz gel bana diyor. İnançta üzerimde hissettiğim her an dünyalara değer..."

Son olarak, gaybubet, hicret zahmeti, cezaevi, işkence ve amansız hastalık gibi zulmün tüm çeşitleriyle karşılaşmış olan canım eşimin cümlesiyle bitireyim: "Eğer buraya girmeseydim hikâyem yarım kalırmış."

Önder Ateş

Doğum Tarihi:
15.11.1972

Vefat Tarihi:
03.03.2021

Vefat nedeni:
Cezaevi- Covid-19

Mesleği:
İngilizce öğretmeni